

**RICHARD
OSMAN**

**L'ÚLTIM
AMORIR**

**Mai els tremola el pols
quan han de resoldre un crim**

Columna

RICHARD OSMAN
L'ÚLTIM A MORIR

Una novel·la del
Club del Crim dels Dijous

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *THE LAST DEVIL TO DIE*

PRIMERA EDICIÓ: OCTUBRE DEL 2023

© RICHARD OSMAN, 2023

© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2023

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3110-1

DIPÒSIT LEGAL: B. 15.341-2023

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

I

Dimecres, 26 de desembre, migdia

—Una vegada em vaig casar amb una dona de Swansea —diu en Mervyn Collins—. Pèl-roja, tota ella.

—Caram —diu l'Elizabeth—. Sembla que hi ha una gran història aquí.

—Una història? —En Mervyn nega amb el cap—. No, vam partir peres. Ja saps com són les dones.

—Ho sabem, Mervyn —diu la Joyce, mentre talla un púding de Yorkshire—. Ho sabem.

Silenci. Per ser exactes, pensa l'Elizabeth, és el primer silenci durant tot aquest àpat.

Avui és Sant Esteve, i tota la colla, més en Mervyn, són al restaurant de Coopers Chase. Porten unes corones de paper de colors de les bosses sorpresa que ha portat la Joyce. La corona de la Joyce és massa gran i amenaça de convertir-se en una bena dels ulls en qualsevol moment. La d'en Ron és massa petita, i el paper crespant de color rosa es veu tibant a les temples.

—Estàs segur que no puc temptar-te amb un ditet de vi, Mervyn? —pregunta l'Elizabeth.

—Alcohol a l'hora de dinar? No —contesta en Mervyn.

La colla va passar el dia de Nadal per separat. Havia sigut un dia difícil per a l'Elizabeth, havia d'admetre-ho. Tenia l'esperança que la festa desencadenés alguna cosa, que provoqués un petit esclat de vida al seu marit, una mica de lucidesa, que els records de dies de Nadal passats l'animessin. Però no. Ara, per a l'Stephen, el dia de Nadal és com qualsevol altre. Una pàgina en blanc al final d'un llibre vell. S'estremeix només de pensar en l'any que ve.

Van quedar que es trobarien l'endemà, dia de Sant Esteve, per dinar tots junts al restaurant. A l'últim moment, la Joyce els havia preguntat si seria adequat convidar-hi en Mervyn. Fa uns quants mesos que és a Coppers Chase, i fins ara, li ha costat bastant fer nous amics.

—Ha passat el Nadal tot sol —havia dit la Joyce, i tots van estar d'acord a convidar-lo.

—Un detall molt maco —havia dit en Ron, i l'Ibrahim havia afegit que si Coopers Chase tenia una finalitat, era precisament assegurar-se que ningú se sentís sol per Nadal.

L'Elizabeth, per la seva banda, va aplaudir la generositat d'esperit de la Joyce, afegint que en Mervyn, en certs aspectes, tenia el tipus d'atractiu que tan sovint deixava la Joyce desarmada. La gravetat gallesa de la seva veu, la foscor de les celles, el bigoti i els cabells grisos. L'Elizabeth hi té la mà trencada a detectar el

tipus adient de la Joyce, i «qualsevol raonablement guapo» sembla que hi encaixa.

—Sembla el dolent d'una telenovel·la —va ser el comentari d'en Ron, i l'Elizabeth va pensar que tenia raó.

Fins ara han intentat parlar amb en Mervyn sobre política («no és el meu àmbit»), televisió («no em diu res») i matrimoni («una vegada em vaig casar amb una dona de Swansea», etc.).

Arriba el menjar d'en Mervyn. No ha volgut gall dindi de cap manera, i a la cuina han accedit a fer-li llagostins i patates bullides.

—Veig que ets un aficionat als *scampi* —diu en Ron, assenyalant el plat d'en Mervyn. L'Elizabeth l'hi ha de reconèixer, està intentant facilitar les coses.

—Els dimecres toquen *scampi* —contesta en Mervyn.

—És dimecres, avui? —pregunta la Joyce—. Per Nadal sempre em despisto i no sé mai quin dia és.

—És dimecres —confirma en Mervyn—. Dimecres 26 de desembre.

—Saps que «scampi» és el plural? —comenta l'Ibrahim, amb la corona de paper estudiadament de gairell—. Cada peça individual es diu «scampo».

—Sí, ja ho sé —contesta en Mervyn.

L'Elizabeth ha bregat amb paios més durs que en Mervyn al llarg dels anys. Una vegada va haver d'interrogar un general soviètic que no havia pronunciat ni una paraula en més de tres mesos de captivitat, i al cap d'una hora estava cantant cançons de Noël Coward amb ella. La Joyce ha estat indagant sobre en Mervyn

durant unes quantes setmanes, des que es va tancar el cas de la Bethany Waites. Fins ara, ha esbrinat que va ser director d'escola, que va estar casat, que té el seu tercer gos i que li agrada l'Elton John, però això no és cap gran què.

L'Elizabeth decideix agafar la conversa per les banyes. A vegades s'ha de sacsejar una mica el pacient perquè reaccioni.

—Així, a part de la nostra misteriosa amiga de Swansea, Mervyn, com va la teva vida amorosa?

—Tinc una nòvia —contesta en Mervyn.

—Molt bé, nano —diu en Ron—. Com es diu?

—Tatiana —respon en Mervyn.

—Un nom molt maco —diu la Joyce—. És el primer cop que sento parlar d'ella, oi?

—On ha passat el Nadal? —pregunta en Ron.

—A Lituània —contesta en Mervyn.

—La Joia del Bàltic —afegeix l'Ibrahim.

—Em sembla que no l'hem pas vist a Coopers Chase, oi? —pregunta l'Elizabeth—. Des que vas venir aquí?

—Li han pres el passaport —diu en Mervyn.

—Valga'm Déu —diu l'Elizabeth—. Quina desgràcia. Qui l'hi ha pres?

—Les autoritats —respon en Mervyn.

—Evidentment —diu en Ron, brandant el cap—. Maleïdes autoritats.

—La deus enyorar moltíssim —diu l'Ibrahim—. Quan la vas veure per última vegada?

—Encara no ens hem conegut —respon en Mervyn, traient la salsa tàrtara d'un llagostí.

—No us heu conegut? —pregunta la Joyce—. És ben estrany, oi?

—Hem tingut mala sort —explica en Mervyn—. Li van cancel·lar un vol, després li van robar diners, i ara està amb això del passaport. Però el camí de l'amor veritable no està mai lliure d'esculls.

—És ben cert —diu l'Elizabeth—. Mai.

—Però llavors —diu en Ron—, quan recuperi el passaport, vindrà?

—Aquesta és la idea —contesta en Mervyn—. Està tot controlat. Li he enviat uns quants diners al seu germà.

La colla assenteix i es miren uns i altres mentre en Mervyn es menja els llagostins.

—Només per curiositat, Mervyn —diu l'Elizabeth, mentre s'ajusta una mica la corona de paper—, quants diners li has enviat? Al germà?

—Cinc mil —respon en Mervyn—. En total. Hi ha una corrupció terrible a Lituània. Tothom suborna tothom.

—No n'estava al cas, d'això —diu l'Elizabeth—. Hi he passat molts bons moments a Lituània. Pobra Tatiana. I els diners que li van robar? Eren teus també?

En Mervyn assenteix.

—Els hi vaig enviar, i la gent de la duana els hi va pispar.

L'Elizabeth omple les copes dels seus amics.

—Bé, estem desitjant conèixer-la.

—Oi tant —diu l'Ibrahim.

—Tot i que ara penso, Mervyn... —continua l'Elizabeth—, la pròxima vegada que et demani diners, po-

dries fer-m'ho saber, oi? Tinc molts contactes, i potser et podria ajudar.

—De debò? —exclama en Mervyn.

—Esclar —contesta l'Elizabeth—. Tu avisa'm. Abans que tingueu més mala sort.

—Gràcies —diu en Mervyn—. Aquesta dona significa molt per a mi. Feia molt de temps que ningú no s'interessava per mi.

—Doncs mira que jo t'he fet uns quants pastissos aquestes últimes setmanes —diu la Joyce.

—Ja ho sé, ja ho sé —respon en Mervyn—. Vull dir interès en el sentit romàntic.

—Ah, perdona —diu la Joyce, i en Ron beu per dissimular una rialleta.

En Mervyn és un convidat poc convencional, però l'Elizabeth està aprenent a surar per les marees de la vida aquests dies.

Gall dindi i acompanyament, globus i serpentes, bosses sorpresa i barrets. Una bona ampolla de vi negre, i el que l'Elizabeth suposa que són cançons pop nadalenques sonant de fons. Amistat, i la Joyce coquetejant sense èxit amb un gal·lès que sembla víctima d'un frau internacional bastant greu. A l'Elizabeth no li costaria gaire pensar en maneres pitjors de passar les vacances de Nadal.

—Bé, feliç Sant Esteve a tothom —diu en Ron, alçant la copa.

Tots s'uneixen al brindis.

—I feliç dimecres 26 de desembre, Mervyn —afegeix l'Ibrahim.

En Mitch Maxwell normalment estaria a un mil·lí de milles de distància quan es descarregués un enviament. Per què havia de córrer el risc de ser al magatzem quan hi havia drogues? Però, per raons òbvies, això no és un enviament normal. I com menys gent hi participi, millor, tenint en compte les seves circumstàncies actuals. L'única vegada que ha parat de tamborinar amb els dits ha sigut per menjar-se les ungles. No està acostumat a estar nerviós.

A més, és Sant Esteve, i en Mitch volia sortir de casa. Ho necessitava, de debò. Els nens estaven jugant, i ell i el seu sogre s'han barallat a cops de puny discutint on havien vist un dels actors de *Call the Midwife: Christmas Special*. Ara el seu sogre és a l'hospital Hemel Hempstead amb la mandíbula fracturada. La seva dona i la sogra donen la culpa a en Mitch, per raons que no pot entendre, i per això ha pensat que la discreció podria ser la millor opció, i conduir els cent seixanta quilòmetres fins a East Sussex per supervisar les coses ha resultat ser molt convenient.

En Mitch és aquí per assegurar-se que una simple capsula que conté cent mil lliures d'heroïna es descarrega des d'un camió directament sortint del ferri. No és que siguin gaires diners, però no era aquesta la qüestió.

L'enviament ha passat la duana. *Aquesta* era la qüestió. El magatzem és en un polígon industrial, construït a l'atzar en antigues terres de conreu a uns vuit quilòmetres de la costa sud. Segurament aquí hi havia graners i estables fa centenars d'anys, blat de moro, ordi i trèvol, peülles de cavalls repicant, i ara hi ha magatzems de xapa de ferro corrugat, Volvos vells i finestres trencades al mateix espai. Les velles despulles de la Gran Bretanya.

Una alta tanca metàl·lica envolta tota la parcel·la per allunyar els lladregots, mentre que, dins del perímetre, els autèntics dolents es dediquen als seus negocis. El magatzem d'en Mitch té un rètol d'alumini que anuncia: SUSSEX LOGISTICS SYSTEMS. Al costat, en un altre hangar enorme, hi ha l'empresa FUTURE TRANSPORT SOLUTIONS LTD, una tapadora per a cotxes d'alta gamma robats. A l'esquerra hi ha una nau prefabricada sense cap rètol a la porta, se n'encarrega una dona que en Mitch encara no ha conegut, però sembla que proporciona èxtasi i passaports a preu fet. A l'extrem més allunyat del solar hi ha el celler i el magatzem de BRAMBER - THE FINEST ENGLISH SPARKLING WINE, que en Mitch va descobrir no fa gaire que, en realitat, és un negoci genuí. El germà i la germana que el regenten són la mar d'encantadors, i han regalat a tothom una caixa del seu vi per Nadal. Era millor que el xampany i havia provocat, en gran part, la baralla a cops de puny amb el seu sogre.

Si el germà i la germana de Bramber Sparkling Wine sospitaven que eren l'única empresa legítima de tot el recinte, en Mitch no ho podia endevinar, però el que és segur és que una vegada l'havien vist comprant una ballesta a Future Transport Solutions Ltd i no havien ni parpellejat, o sigui que eren prou sensats. En Mitch sospitava que es podien guanyar molts diners amb el vi escumós anglès, i havia sospesat la possibilitat d'invertir-hi. Al final no havia fet el pas, perquè també es podien guanyar molts diners amb l'heroïna, i a vegades cal cenyir-se al que se sap. Tot i així, ara comença a repensar-s'ho, perquè els problemes se li estan acumulant.

Les portes del magatzem estan tancades i la del darrere del camió està oberta. Dos homes, bé, un home i un noi, de fet, estan descarregant testos de plantes. El personal mínim. De nou, a causa de la situació actual, en Mitch ja els ha hagut de dir que vagin amb cura. Per descomptat, la petita capsa amagada entre els palets és la càrrega més important, però això no treu que també puguin guanyar algun calé amb els testos. En Mitch els ven en centres de jardineria del sud-est, un negoci legítim ben agradable. I ningú no pagarà per un test esquarterat.

L'heroïna està en una petita capsa de terracota feta perquè sembli vella, com un trasto de jardí, per si de cas algú ve a tafanejar. Un adorn insípid. És el seu truc habitual. En algun lloc d'una granja de Helmand, l'heroïna s'ha col·locat a la capsa, i després la capsa s'ha segellat. Algú de l'organització d'en Mitch —en Lenny va treure la palleta curta— havia anat a l'Afganistan a supervisar l'operació, per assegurar-se que l'heroïna era

pura i que ningú intentava enredar-los. Després, la capsa de terracota havia arribat a càrrec d'en Lenny a Moldàvia, en una ciutat que sabia com cuidar-se de les seves coses, i tot seguit havia estat amagada entre centenars de testos de plantes i passejada per tot Europa per un home de nom Gary amb antecedents penals i poca cosa a perdre-hi.

En Mitch és a l'oficina, un altell improvisat a l'altre extrem del magatzem, gratant-se el tatuatge «Déu ajuda el tenaç» que té al braç. L'Everton està perdent 2-0 contra el Man City, cosa inevitable però tot i així molesta. Algú havia proposat una vegada a en Mitch que s'unís a un consorci per comprar l'Everton Football Club. Era temptador, posseir una part del club de la seva infantesa, la passió de la seva vida, però com més investigava el negoci del futbol, més convençut estava que segurament era millor continuar amb l'heroïna.

En Mitch rep un missatge de text de la seva dona, la Kellie.

El pare ja ha sortit de l'hospital.

Diu que et matarà.

Això seria una manera de parlar per a alguns, però el sogre d'en Mitch és el capitost d'una de les bandes més grans de Manchester, i una vegada li va comprar a en Mitch una tàser de la policia com a regal de Nadal. O sigui que calia anar amb compte amb aquest home. Però no hi ha d'anar amb compte tothom, amb els sogres? En Mitch està segur que tot anirà bé: el seu matrimoni amb la Kellie havia sigut una gran conquesta.

ta de l'amor, el Romeu i la Julieta que havien unit Liverpool i Manchester. En Mitch li contesta.

Digue-li que li he comprat
un Range Rover.

Se sent un lleu truc a la porta i entra el segon al comandament, en Dom Holt.

—Tot en ordre —diu en Dom—. Testos descarregats, capsa guardada.

—Gràcies, Dom.

—Ho vols veure? És una cosa lletja amb ganes.

—No, gràcies, company —contesta en Mitch—. No m'hi vull ni acostar.

—T'enviaré una foto —diu en Dom—. Tan sols perquè ho puguis veure.

—Quan surt? —En Mitch és conscient que encara no poden cantar victòria, però la seva preocupació més gran era la duana. Segur que ara ja no hi havia perill? Què més podria sortir malament?

—A les nou del matí —contesta en Dom—. La botiga obre a les deu. Enviaré el noi amb la mercaderia.

—Ben fet —diu en Mitch—. On va? A Brighton?
En Dom assenteix.

—A una botiga d'antiguitats. El noi va trucar a en Kuldesch Sharma. No és el nostre habitual, però és l'únic que vam trobar obert. No hi hauria d'haver cap problema.

El Man City marca el tercer gol i en Mitch s'estremeix. Apaga l'iPad, no cal allargar el patiment.

—Ho deixo a les teves mans. Me n'he de tornar cap

a casa —diu en Mitch—. El teu noi podria robar el Range Rover que hi ha aparcat a fora de la nau de Sparkling Wine i portar-me'l a Hertfordshire?

—Cap problema, mestre —diu en Dom—. Només té quinze anys, però aquests trastos es condueixen sols. La capsa la puc entregar jo mateix.

En Mitch surt del magatzem per la sortida d'emergència. No l'ha vist ningú més que en Dom i el noi, i ell i en Dom havien anat a l'escola junts, de fet els havien expulsat junts, o sigui que no s'ha d'amoïnar.

En Dom es va traslladar a la costa sud fa deu anys després d'haver calat foc al magatzem equivocat, i s'encarrega de tota la logística fora de Newhaven. Molt convenient. Aquí també hi ha bones escoles, o sigui que en Dom està content. El seu fill ha entrat al Royal Ballet. Tot ha acabat sortint bé. Fins a aquests últims mesos. Però ho estan superant. Sempre que aquesta missió no acabi malament. Però de moment, tot bé.

En Mitch es desentumeix les espatlles preparant-se per al viatge de tornada a casa. El seu sogre no estarà gens content, però es prendran una cervesa i miraran *Fast & Furious* i tot solucionat. Potser acabarà amb un ull de vellut —li ha de deixar donar un cop de puny a l'home pel que ha fet—, però el Range Rover l'aplaçarà.

Una petita capsa, cent mil de beneficis. Una bona feina per al dia de Sant Esteve.

El que passi després de demà no és problema d'en Mitch. La seva feina és portar la capsa des de l'Afganistan fins a una petita botiga d'antiguitats a Brighton. Tan bon punt algú la reculli, la feina d'en Mitch s'hau-

rà acabat. Demà al matí un home, o una dona, ves a saber, entrarà a la botiga, comprarà la capsa i marxarà. Se'n verificarà el contingut, i el pagament arribarà a l'instant al compte d'en Mitch.

I, el que és més important, sabrà que la seva organització està fora de perill. Han sigut uns mesos agitats. Decomisos als ports, detencions de conductors, detencions de nois dels encàrrecs. És per això que aquesta missió l'ha dut tan en secret, parlant només amb les persones en qui pot confiar. Temptejant el terreny.

A partir de demà, espera no haver de tornar a pensar mai més en la lletja capsa de terracota. Que simplement pugui dipositar els diners al banc i passar a la feina següent.

Si en Mitch hagués mirat cap a la banda esquerra de la carretera quan ha sortit del polígon, hauria vist un missatger en moto aparcats en una àrea de descans. I llavors se li hauria pogut acudir que era un lloc inusual en una hora inusual en un dia inusual per estar allà aparcats. Però en Mitch no ha vist l'home, de manera que aquest pensament no se li acut i condueix tan tranquil cap a casa.

El motorista es queda allà on és.